

Георги Коновски

Фередже

Версия

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ФЕРЕДЖЕ. ВЕРСИЯ

chitanka.info

Основата на историческите събития са отговорите на въпросите:
Защо? Как? Кой?

Е, тук са два неголеми разказа за възможни събития. Лошото е,
че са прекалено възможни и реалистични.

Защо? — при тях е ясно. Аз се помъчих да видя кой и как би ги
(или ги е) направил...

Ислямът завладява света...

На изток бушува война...

Кой?

Как?

ФЕРЕДЖЕ

1.

Тълпата приближаваше...

Глъч, неразбираеми викове, размахани юмруци...

Човешко цунами, което помиташе по пътя си всеки, не успял о време да се скрие зад огради или в близките улички...

Отпред, разбира се, бяха жени и деца. Типично за етноса и религията. Животът на мъжете беше по-ценен — те бяха бойците. Пушечно месо, но бойци...

Полицейският началник се вглеждаше разтревожено към техните редици. Стори му се, че зърна оръжие, обаче не беше сигурен. А това го безпокоеше — едно е да знае с какво има работа, друго е да очаква провокация или направо нападение...

И това момиче...

Полицаят отначало не се разтревожи. Изненада се малко. 19-годишна млада циганка, отишла с родителите, братята си, сестра си на плаж край езерото?

То... Не, че циганите не ходеха — ходеха. И на плажа, и на двата градски басейна. Ама обикновено стигаха до бараките и засядаха там. Някои се мятаха във водата — колкото да проявят „веселия“ си характер — да дръпнат сутиена на някое момиче, да сръгат някой младеж, да си устроят типичната махленска забава с побой на неколцина срещу един...

Само че момичето се удавило...

Хлътнали в подводна яма, бащата измъкнал момчетата, нея оставил накрая... И трябвало да я вадят...

После патолозите се заели в аутопсията. Иначе няма как да се направи смъртен акт. Още повече, че става дума за младо момиче — не е старица, която просто очакват да си угасне...

Главният лекар имал достатъчно акъл, та да нареди аутопсията да извърши доктор Йорданова. И изпратил с нея една сестра и една санитарка...

Предчувствие ли... Или е знаел, че семейството на Мемеш е мюсюлманско... И то не какъв да е мюсюлманин, а салафит... Тия, дето ги наричат ухабити или по тяхному — вахабийе...

Тоест — фанатик, смятащ се за избран, изживяващ се като господар на живота и смъртта на неверниците...

Имаше немалко в града. Бяха си направили цяло школо — и за възрастни, и за деца. Имамът беше техен. Млад, с голяма къдрава брада, остри очи, мълчалив и винаги някак си в позата на таралеж...

Местно момче — живееше на две пресечки от полицейския началник. Пращаха го да учи в Йордания, после бил в Саудитска Арабия... Губеха му се някъде година и половина. Нито той, нито близките му споменаваха къде е бил тия почти 18 месеца. Пролетта идваха двама от столицата, разговаряха дълго с полицаия, предупредиха го да бъде нащрек. Смятаха, че имамаът — а и още няколко млади цигани от града — са били на акция някъде по света. В Азия ли, в Русия ли, в Африка ли... Но бяха убедени в особената роля на младежа...

И ето го... Полицейският началник го видя. Към средата на шествието, заобиколен от неколцина като него — брадати младежи, стискащи под дългите наметала... Не, не тояги... Пушки!

Полицаят трепна...

Взе мегафона:

— Уважаеми съграждани!

Тълпата като че не чуваше... Пред нея беше рехавата редичка на местните полицаи. С шлемове, щитове, палки... Но — познати... И някак си откровено свити и безпомощни... Не сили на реда, а...

— Уважаеми съграждани!

Тълпата спря на няколко крачки пред редичката... Жените истерично крещяха, децата се радваха и мятаха камъни по свилите се зад щитовете полицаи. А мъжете отзад се скупчиха около имама... Как му беше името... Уф...

— Уважаеми съграждани! Според закона при такава нелепа и нещастна смърт е задължително да се направи аутопсия...

От първия ред се провикна дебела циганка с червени очи:

— Бе, майка й и баща й не щат да я режете! Що ще правите с момичето вие?

— Не ние — каза полицаят — Доктор Йорданова е извършила аутопсията. С нея са били още две жени. Никакви мъже не са допускани в моргата, към тялото на мъртвата са се отнесли с уважение...

Тълпата се разкрещя, камъните надскачаха полицейския кордон и един удари по мегафона...

— Разберете — има закони...

— Какви закони? Не ни интересуват законите ви...

— Наши закони... Български — викаше задъхано началникът...

— Какви български... Махайте се! Наша земя е това! Наша е била... Наша ще бъде...

Полицейският началник изтръпна. Само това му липсваше... Какво да каже, когато довчера му звъннат от столицата...

— Моля ви... Много ви моля... Изтеглете се... Нека дойдат само близките... Ето — доктор Йорданова ще им потвърди...

Обърна се. Доктор Йорданова — малка, слаба, тридесетинагодишна женичка гледаше обезумяла към тълпата...

И в тоя момент екна първият изстрел. Куршумът проби щита на един полицаи и се впи в корема му. Оня се сгъна одве, после се търкулна, виейки от болка...

И тълпата се понесе напред...

Доктор Йорданова не разбра какво стана. Съдбата беше милостива към нея. Дебелата циганка стовари върху главата ѝ носен кой знае откъде голям камък...

А и полицейският началник се размина с неприятния разговор с началството. Застреля го имамът. В последния момент полицаят се сети за името му...

Саид...

2.

Мъжът до прозореца си беше голям — и на ръст, и на шкембе, и на стойка. Стойка като на паметник на римски император. Дори в падащия полумрак се разбираше — това е човек със самочувствие, свикнал да командва, не приемащ чужди мнения, защото предварително знае кой е единствено прав...

Седналият на диванчето бавно подръпна малката си козя брадичка:

— Господин Методиев, сам разбирате — това са трима убити...

— Седем... — автоматично го поправи онзи...

— Седем — общо. Но тези, които вълнуват международната общност, тези, за които световните организации ще търсят сметка на страната ни, са трима... Убито дете... Убита невинна жена... Убит имам...

Онзи кимаше нервно... Да го вземат дяволите тоя полицейски началник! Не е ли могъл да изтегли хората си? Да измъкне тая лекарка — хем щеше да е жива? Да остави тълпата да се навилнее?

И после вече...

Какво после? Знаеше си — никакво после. Все тая щеше да е — но без убитите... Това пък цигане как се завъртяло край протеста... Та и куршумът го улучил право в челото... И ето — вече втори ден в интернетa, по телевизии и вестници се въртеше снимката на окървавената детска главичка... Като едно време — когато преименуваните турци тръгнаха срещу милицията и малко бебе беше загинало. Вярно — говореше се, че е било просто задушено в тълпата... Но ефектът беше постигнат... Вече колко години събеседникът му и съплеменниците му напомняха на държавата колко е виновна пред тях. Та успяваха да измъкнат какво ли не като компенсация... А сега — какво ли ще искат?

— Господин Нестан, — каза големият — вие сте председател на Партията на свободата и човешките права... Втора партия сте вече в

парламента, наш негласен съюзник сте... Посъветвайте ме — какво да направя...

Осман Нестан не беше дошъл с празни ръце. Това го знаеше и Методиев, но спазваше правилата на играта. От една страна — извънредни обстоятелства, можещи да доведат дори до падането му от власт. Което хич не му се искаше. Не му се щеше за втори път да се страхува, да очаква отмъстителите, да се чуди как ще успее да избяга далеч от тук, при изнесените си в чужбина пари...

От друга страна — след половин година щеше да има президентски избори. Време беше да седне на креслото, което преди четири години повери на оня лъохман да го топли... Оставаха няколко важни неща — промените в Конституцията, създаването на президентската република, подготовката на една бляскава изборна победа...

Което нямаше как да стане без ПСЧП, Нестан и неговия бос — обявен за почетен председател, но фактически дърпащ конците не само в партията...

Нестан се прокашля:

— Борко... Нали мога така да кажа? Все пак — само ние сме...

— Аз петдесет и шест години съм Борко — изръмжа оня — Но само за приятелите. А ти, Османе, си такъв...

Осман Нестан се усмихна с цялото си лице. Знаеше какъв лицемер е Методиев, познаваше дребната му душичка на страхливец и подлец, евтините му манипулации, но трябваше да спазва нужния тон...

— Благодаря ти, Борко!... Хрумна ми нещо. Малко неочаквано, изненадващо ще е за доста хора, но смятам, че именно то ще промени настроенията и впечатленията на международната общност и най-вече на нашите приятели от мюсюлманските държави...

Борко Методиев стана цял на слух...

— Какво ще кажеш заедно с поправките за президентска република, да внесеш още една. Обявяване на три области за автономни. Чеча, Делиормана и Кърджа-али...

Така каза — „Кърджа-али“ и това резна слуха на Методиев. Но... Но явно трябваше да се жертва нещо... До него стигнаха слухове, че някои арабски държави, фондове и банки са поискали да изтеглят

инвестициите си тук. А други направо заговорили за икономическа блокада на страната...

Три области... Като че сега не бяха управлявани от хора на ПСЧП — къде официално техни членове, къде от етноса, къде българи, но много по-старателни и от турците...

Методиев никога не мислеше много. Разчиташе на експромта, на първата идея, на хрумването в момента...

Какво толкова, наистина...

— И ще ти предложи още нещо — каза Нестан — Поправка в Изборния кодекс. Да въведем американската избирателна система при президентския вот. Всяка област ще има брой гласове, самата област ще гласува с всички полагащи ѝ се само за първия, спечелил 50% плюс един в региона. Така ще броим само 28 бюлетини — условно казано... А за да бъдеш сигурен в резултата и за да покажеш уважението си към хората от нашата религия, трите автономни области ще получат право на двоен глас... Така автоматично ти започваш изборите с шест гласа... После — останалите 25...

Методиев дори не се замисли... Президент! Та Нестан направо му предлага да заеме креслото директно, без да се чуди за печатници, допълнителни бюлетини, компютърни игри... Ще може да изрита оня нахален професор, който два пъти извъртя далаверите при броенето, та после стана много напорист и взе да се смята за едва ли не бог...

Обърна се, взе квадратното шише и сипа по един пръст в чашките:

— Господин Нестан... Османе... Наздраве за поправките в Конституцията, за автономията и...

— И за новия президент Борко Методиев — допълни тоста Нестан...

3.

Оказа се, че напразно Борко Методиев се боял от промените. Народът просто не им обърна внимание. То... Така и така трите области като че вече не бяха в държавата. Там и в общините, и на официални места, и в училищата дори се говореше турски.

Вярно, помаците от Чеча не знаеха езика. Пък и отде да го знаят. Прадедите им бяха приели под святкация ятаган религията, обаче никога не пожелаха да говорят езика на мъчителите си...

Обаче... Близко тридесет години хаос, липса на държавност, безразличието на политиканите към родното, към вековното... И сега в Чеча хората бяха обучавани като малки деца от арабски емисари. Отначало бяха неделните училища, после станаха ежевечерни. Към всяка джамия бяха устроени школи за обучение на правоверните. Учеха ги на турски, караха ги да наизустяват Корана на арабски, обясняваха им какво е „правилен“ ислям...

А младите момчета бяха изпращани на учение или нейде в Ориента, или в няколкото висши учебни заведения, създадени с парите, идващи от Близкия Изток...

Промениха се хората и външно. Стабилните, сериозни планинци станаха мрачни, движенията им някак си сковани — като че се бояха да не престъпят някоя невидима забранителна черта...

Жените сложиха шалварите, наметнаха фереджета. Дори младите момиченца тръгнаха със забрадки...

Нямаше кой да ги спре...

Християни в региона не останаха. Хората предпочитаха да се разделят със земята, която е била на дедите им, и да се махнат от задаващата се буря...

А в Делиормана беше по-лесно. Там и без това населението си беше турско. Имаше много българи — вярно. Но постепенно и те разбраха, че вече нямат родни места. Най-напред започнаха да изпращат децата си да учат другаде, помагаха им да стъпят на крака в далечни региони. После и възрастните започнаха да се изселват...

Бизнес тук не се правеше... Какви ти пазарни условия... Основното беше ориенталският альш-вериш. Само с познати и само с едновременци...

По-трудно се предадоха Източните Родопи. Кърджали беше смесен град. И за почти всички негови жители въпросът за религията или етноса на човека насреща беше ненужен, смешен, грозен...

Кърджалийци си живееха в смесени махали, комшулуваха, уважаваха ближния. Празнуваха заедно религиозните празници, почитаха и личните...

Но от север нахлуха тълпите от цигани — мюсюлмани. Търсеха препитание — нормално нещо по време на страшната икономическа криза. Заселваха се и заемаха все по-голяма територия. Учестиха се насилията — не толкова пиянски сбивания, колкото уж случайни, но целенасочени атаки срещу друговерците...

Районът потъмня. Изчезнаха цветните женски дрехи, появиха се не само фереджета, но и бурки, дори нихаби. Джамийските настоятелства поискаха да имат свои — джамийски — милиции. И те да поддържат реда.

От столицата разрешиха...

Градът изведнъж утихна...

А в столицата всичко си беше уж постарому...

В парламента продължаваха политическите борби. Които отдавна се бяха изкривили във вид на бандитски междуособици.

Националистически партии имаше — нямаха водачи. Защото изведнъж започна възраждането на 20-те години на миналия век. С политическото насилие и убийствата...

Пръв беше Виктор Хайдатов. Бивш фотограф, бивш журналист, бивш десен, сегашен националист... Майстор на истеричните речи, на провокационните конфликти...

Смешен и жалък на полето на истинската политика, но много, много ефективен в сегашната обстановка.

И все още харесван от немалко хора. Което означаваше — опасен...

Два месеца преди президентските избори, една вечер той се прибираше у дома си. Бяха го заобиколили няколко яки младежи — външно много внушителни, фактически неопитни и лесни за

преодоляване. И, в момента, когато слизаше от колата си, снайперистът от насрещния жилищен блок натисна спусъка...

Главата на Хайдутов се разхвърча така, че се наложи за погребението да правят възстановка с изкуствени материали...

Яките младежи се завъртяха като пумпали, вадеха и прибираха пистолети, стреляха по посока на внезапно светнал прозорец, та едва не убиха любопитния столичанин...

Беше късно...

Да, веднага се намери заместник на Хайдутов в партията му, обаче — заместник. Който беше доволен и от мястото в парламента... За повече нямаше нито сили, нито смелост...

При катастрофа загина водачът на левите. Оказа се после, че спирачките са умело повредени, но никому не се искаше да признае истината...

Терорът започваше...

Удави се в спокойно море друг от водачите на левите — речовит противник на новата коалиция в парламента. От повреден контакт беше убита лидерката на малка, но влиятелна партия. Не беше опасна за новата власт, обаче имаше непомерни претенции. И се опитваше да играе ролята на народен трибун...

А в парламента под въздействието на новата коалиция — партията на Методиев и ПСЧП, полекичка, бавно, почти невидимо започнаха важни промени...

4.

— Здравейте, господин Нестан...

— Добър ден на вас и на вашите зрители, госпожо...

— В нашия разговор днес, разбира се, водеща тема ще е внезапното желание на управляващите вашите три автономни области да приемат бежанци...

— Госпожо, мисля, че имате грешка в поставянето на въпросите. Първо — не става дума за някакви „наши“ области. Това са наистина наши — но държавни, на целия народ, на всички граждани, области. Обявени са за автономни по решение на парламента — което дава възможност да сключват някои икономически договори самостоятелно, без контрол от столицата. Така се развързват ръцете на нашите — държавните — управляващи да действат в условията на модерната пазарна икономика...

— И, все пак, вие видяхте снощния репортаж от Кърджали. Град, в който доскоро живееха десетки хиляди българи, а сега едва намерихме неколцина, за да ги интервюираме. И чухте какво казаха те...

— Госпожо, един град е голяма обществена клетка. В нея има всякакви хора. Не зная вашите хора как са намерили и защо именно тези недоволни най-напред от собственото си положение са интервюирали... Да, в Кърджали има доста мюсюлмани. Но така е — не забравяйте, че този град до 1912 година е бил в рамките на Турция...

— А векове преди това е бил наш, с наше население...

— Какво означава „наш“? И аз, и моите съграждани с мюсюлманско самосъзнание сме наши. Дали в едно селище живеят повече от едните или другите — това не е съществено. Ето — във Варна живеят предимно християни. И никой не повдига въпрос за това...

— Варна също е бил чисто наш град — преди османското нашествие...

— Това е история, госпожо. А ние имаме прекалено много проблеми сега, за да ровим историята и търсим кое какво е било. Нали живеем в днешния ден — това трябва да ни интересува...

— Господин Нестан, именно това ни интересува. Появиха се информации, че вашата ПСЧС е внесла искане за облекчаване на официалните процедури при даване на гражданство на хората, искащи да се заселят тук...

— Уточнявам, госпожо... Ние искаме по-бързи, по-хуманитарни, по-качествени процедури за тези хора, защото това са бежанци. Това са нещастни хора, които търсят спасение тук. И ние — като партия на свободата и човешките права, не можем да подминем тежката им съдба...

— Господин Нестан, според международното право бежанци се наричат хората, които се спасяват от насилието на войната, преминавайки границите на съседна държава. Тези „бежанци“, които влизат у нас, не бягат от Турция. Там война няма, нали? При нас се появиха имигранти — хора от Азия и Африка, търсещи по-добри икономически условия на живот...

— Не, това са бежанци. Това са хора, които търсят спасение. И не бива един народ, който навремето е спасил евреите си от германските камери на смъртта, сега да отказва къшей хляб на бежанеца...

— Ние имаме опит с бежанците, господин Нестан. Тук сме приемали бежанците от Тракия и Македония — бягащи от турския ятаган, приемали сме арменците — спасяващи се от геноцида, проведен от османската държава...

— Госпожо, разбирам смисъла на думите ви, но смятам, че етносът и религията нямат значение в този момент... а някога... Някога това е било, но добре, че е минало... И мисля, че не бива да се връщаме назад...

— Чува се, че вашата парламентарна група е изготвила Закон срещу етническата и религиозна омраза?

— Да, има нужда от такъв... Ние всички сме граждани на една страна, ние имаме еднакви права и не бива да се делим по етнос и религия. Предвидени са най-строг контрол над медиите за езика на омразата, предвидени са големи наказания за подбуждащи и провокиращи омраза хора...

— Като мен сега?

— Да, и като вас сега... Но законът още не е публикуван, камо ли приет, така че вие все още имате време да помислите върху начина на възприемане на света. Както и собствениците на телевизията ви...

— Звучите малко така... Страшно... Като заплаха...

— Не, защо? Аз просто изказвам моето мнение — на което имам право на гражданин и политик...

— Но нима мислеците различно от вас нямат право на мнение?

— Стига да е в рамките на закона...

— Тоест — вие ни налагате вашето мнение като закон и ние сме длъжни да го приемем?

— Госпожо, законът винаги е нечие мнение, подкрепено от други мнения. В случая говорим за нещо много повече от тясно държавни интереси. За лични мнения и настроения пък хич не бива да говорим. Ние живеем в голям свят, който е прекалено различен. И то не в смисъла на красотата на разнообразието, а в смисъл, че се нарушава световната хармония. Не бива един да разбива света на всички...

— Господин Нестан, колко чужденци смятате да приемете във вашите автономни области?

— Това е приоритет на местните ръководства. И те ще се ръководят само от възможностите си и от грижата за свободата и човешките права, които ние защитаваме...

Вечерна емисия...

„Днес, при автомобилна катастрофа между такси и тежък циментовоз, почина внезапно журналистката...“

5.

Като малък направо намрази името си. Та само на тяхната улица бяха трима Иванчовци. И, както говореха хората, „Иване!“ да викнеш — поне двама се обаждат, а и някое куче се обръща...

Иван Иванов...

Стандартен човек... Завърши училище, записа се в някакво изнесено обучение на някакъв филиал, дадоха му някаква тапия, с която трябваше да доказва, че е висшист... И — толкова...

Нататък — спасявай се... Плувай, плувай — не е риба...

Работи по строежите, но беше хем трудно, хем не му харесваха парите. Отиде по Черноморието. За две години обиколи четири обекта — все тая. Чорбаджиите лъжат, заплатите ниски, живот мизерен, клиентите алкохолизиращи се прошляци...

Върна се в родния край. Макар майка му да го предупреждаваше, че няма смисъл. Убеди се...

Приятелите му бяха заминали кой накъдето му видят очите. Някои на запад, други дори в Русия. Както му каза майката на най-добрия му съученик — живот в Антоново вече нямаше. И жената сериозно говореше, че е поискала от дъщеря си да се закълне — умре ли, да я погребат в столицата. Хем ще може да посещава гроба на майка си, хем... Хем имаше все още вероятност столицата да запази християнските си ценности...

Защото в техния град ги нямаше. На входа беше сложена вече табелка: „Яйла кьой“ — някогашното име на селото тук, много отдавна, отпреди Освобождението...

И училища нямаше в града — имаше две малки, за турчетата и циганчетата. Гимназията закрыта, който иска да учи... А искаха да учат само едно — някъде в някое арабско медресе...

Даже не преспа в старата им къща. Родителите му се бяха преселили в големия морски град, при брат му. А къщата просто не бяха продали. Комшиите даваха смешни пари за нея и за двора от два

декара. Знаеха, че друг няма да я купи. И по-висока цена няма да предложи...

Хвана автобуса от столицата за морския град. Имаше места, разположи се сам на двете седалки, задряма. От време на време поглеждаше.

И не вярваше на очите си...

Покрай автобуса прелитаха селищата. И се виждаха ясно табелите — Хераз, Ески Джумая, Шумла...

Иван гледаше телевизионните новини, понякога дори вестници отваряше. И знаеше, че всичко си беше законно — местни референдуми, желание да се подкрепи историята, да се направи връзка между древната османска империя и модерната европейска държава...

А също така и уважение към религията на хората — не можеше мюсюлмани да живеят в селища с християнски названия. Обидно беше...

Понякога през прозореца зърваше местните. Или поне тези, които вече бяха местни...

Негрите не учудваха отдавна никого. Идваха, заселваха се в трите автономни области, живееха си спокойно. Ислямът не държи на народността или расата, хората ги сплотява религията.

Веднъж дори видя неколцина с тесни очи и плоски лица. Беше чул, че у нас са пристигнали и големи групи азиатски мюсюлмани — кой от Индонезия, кой от Китай, кой от Централна Азия...

Свобода и човешки права...

Евроатлантически ценности...

Иван отдавна се беше отказал да мисли защо евроатлантическите ценности поставят чужда за континента религия, религията на завоевателите и насилниците, по-високо от родната, извечната европейска...

Нито се питаше защо Църквата търпи това...

Нито пък имаше човек, който да му обясни как така родната уж Конституция е постоянно променяна и то все в ущърб на местните хора...

В късната нощ звънна на вратата на братовия си апартамент.

Оня му отвори, отзад надничаха децата му — със зачервени очи, плакали...

— Какво става?

— Братче, стягаме багажа... Вече съм взел билети, полетът е утре вечер. Отлитаме за Русия... Все по-добре ще е...

— Русия? Че защо?

— И нашите тръгват с мен... Ако искаш — остани тук, апартаментът някой трябва да го гледа. Ако, обаче, си умен — вземай си торбичката. И дали с нас, дали сам — заминавай...

— Какво, какво е станало? — нетърпеливо го прекъсна Иван.

— Ама ти не си ли чул? Снощи съобщиха. Ставаме ду... дуалистична държава. Два народа — ние и мюсюлмани...

— Момент! Какви мюсюлмани? Мюсюлманин не е народност, това е религия... Мюсюлмани...

— Да, обаче парламентът е взел решение. И президентът е подписал. Дуалистична държава, два езика, две писмености...

Иван седна на фотьойла в коридора. Целият му свят рухваше...

— Такаааа...

А после всичко стана бързо. Не щя да ходи в Русия. Харесваше си Франция — език, хора, природа. Гледаше филми за далечната страна, четеше справочници, мечтаеше да си намери работа там и се пресели в мечтания свят...

Изпрати родителите си и семейството на брат си, продаде с пълномощното апартамента и ето — седи сега на Терминал 1 и чака...

А наоколо — хора, хора, хора...

Всички с багаж, всички плачещи, всички поглеждащи за последно родната земя... Само най-романтичните оптимисти смятаха, че някога ще се върнат тук...

Територията се освобождаваше...

6.

Сватбата започна в петък по обяд. Драгой тъкмо се беше прибрал от работа — имаше час време за хапване, да види детето и отново обратно, когато някъде от западната страна зави зурна.

Познаваше инструмента — живееше до циганската махала от десет години и вече му беше писнало от веселбите им. Неведнъж се обаждаха до полицията. Идваше кола, музиката спираше за час, после пак. Отново звъняха, отново кола... И така — до посред нощ...

Полицаяте се оправдаваха, че нямало какво да направят. Можели само да предупредят, най-много някой протокол да напишат. Но това означавало после да ги викат насам-натам...

Драгой знаеше. Кметицата беше избрана с циганските гласове. Просто местни бизнесмени ѝ купиха и двата мандата. Съответно и тя не ги остави на сухо...

А с циганите кметицата нямаше проблеми. Къщата ѝ беше на другия край на града...

Дори беше идвала на цигански сватби. Специални сватби — когато се женеха децата на тартори. И преди избори. В интернета се въртяха записи как умело върти задник в унасящ я ключек... Политика... По ориенталски...

Така че хората от близките до циганската махала квартали бяха принудени да свикнат. Затваряха прозорците, викаха полиция, някои дори се изселваха при близки за събота и неделя...

Като мина определеното време, Драгой отиде пак на работа. Към шест часа имаха среща с жената и детето, заведе ги в парка, после се разхождаха доста... И друг път го правеха, но този път си знаеха — колкото се може по-късно да се приберат...

Вечерта спаха в източната стая. Не, че шумът изчезна, но поне малко намаля... А и тази седмица беше наистина дразнещ — никога не е било до полунощ да надуват зурните, а на другия ден от седем часа да започнат разгревките на музикантите...

След като и на обяд музиката не спря, Драгой реши да отиде и да помоли комшията за някакви мерки. Все пак — съседи бяха, казваха си по едно „Здрасти“ при среща...

Цигани... Какво искаш — мислеше си той...

Турците не живееха в тая махала. Те си имаха някакво свое отношение към циганите. Да, повечето от мургавелковците бяха станали мюсюлмани — и то доста бързо, за две-три години... Но за истинските турци (а живеещите в горната махала се смятаха за такива) циганите си оставаха хора от... Не баш тяхната категория...

Докато Драгой слизаше с асансьора от третия етаж, в насрещния двор веселбата ехтеше. Повечето седнали на трапезата бяха доста пияни. Мюсюлмани, мюсюлмани... Ама какъв ще е тоя цигански празник без пиене?

Само на далечния от портата край на масата беше някак си тихо. Там имаше чашки за ракия, но повечето бяха без следи от мазни пръсти, почти пълни. Личеше си, че гостите само са отсърбнали и са оставили алкохола...

Висок, слаб мъж, с буйна брада и без мустаци, седеше встрани от заелия почетното място стопанин. От време на време оня почитателно се обръщаше към него — „Саид ага“ и с респект слушаше думите му...

В полицията го водеха мъртъв, обаче Саид беше останал невредим, разбира се, при нападението на болницата. Бяха доволни от него. Изпълни всичко — намери някакво сираче, лично го застреля и метна трупчето пред сградата, а после с твърда ръка заби два куршума в гърба на дебелата циганка, която играеше двойна роля — хем трябваше да убие докторката, хем да стане „жертва“ на полицията...

Изпратиха го за няколко месеца при бошняците, изкара месец в Македония, взе активно участие в преврата в Скопие, след който държавата беше обявена за федерална, дори организираше масовото преселение на тракийски цигани в Кърджалийско...

А сега имаше работа тук...

Не, не стигаше само Делиормана да забрани минаването на транзитен транспорт през автономната република. Трябваше разширяване на анклава. И — като перспектива — превръщане на целия Североизток в държава на Корана...

Затова беше дошъл в Татар Оглу Пазарджик — за да върне тоя град на исляма. И затова музиката дънеше упорито вече два дни.

Затова на коленете му лежеше свещеният ятаган, подарен му от емир Юсуф... Ятаган, който е бил на самия имам Малик...

Драгой почука на портичката, макар тя да беше отворена.

Стопанинът се надигна и го покани с широк жест...

— Честито, комшу — рече Драгой — Да са живи и здрави, да хилядат...

Стопанинът тежко се поклони...

— Само да те помоля...

И Саид се надигна.

— Гяур...

Драгой направо зяпна. Като че се намираше на снимачната площадка на някой филм за турското робство...

Непознатият се приближи, стискайки нещо зад гърба си. После го премести отпред, изтегли сребристото острие, което изсъска...

— Инш аллах...

Присъстващите обичаха да гледат екшъни, бяха виждали какви ли не сцени, възхищавали се бяха на майсторските замахвания със саби и мечове, но никога не бяха вярвали, че ще видят истински удар с ятаган.

Той изсвистя, блесна... И главата на дошлия се търкулна по плочките на пътеката...

Настъпи тишина, после Саид презрително ритна кървавата топка, избърса ятагана в ризата на убития и го прибра в канията...

Хората от компанията му изреваха:

— Аааааллах...

И измъкнаха ятагани, ножове, пистолети, късоцевни автомати...

— Смърт на гяурите! — изкрещя Саид...

И тръгнаха...

7.

— Цял ден чета доклади, информации, донесения — оплака се Цанев — И защо ми трябваше тая политика... Да си бях стоял в ресторанта — осигурен доход, спокойствие... А тогава като ме почна Ахмед ага... Не можах да му откажа...

Нестан бавно се отпусна назад. Хубав диван — тип арабски миндер, цялата стая в килими, на софата нахвърляни купчина възглавнички... Ще речеш, че си в одаите на някой шейх. А то — в някогашните Големи сараи, където сега той е господар...

Няма го вече Ахмед ага. Предупредиха го с „атентата“ — не разбра. Опита се пак да играе свои игри. Нали си е философ — не щя да приеме, че светът не се променя, че времето на исляма никога не е изтичало, че религията е тая, която най-добре сплотява народа...

И почина от скоротечен рак на стомаха...

Сега ПСЧП разполагаше с друга — по-модерна и по-голяма сграда. Та Сарайте останаха като резервна база за среща със специални хора. И за дом на шейха... Но това Ментата щеше да разбере по-късно...

— Абдулах ага, — каза Нестан и Цанев се завъртя страхливо, огледа стените, посочи към ушите си...

— Не бой се — махна с ръка Нестан — Тук наистина всичко се записва, но не от тия, дето си мислиш. Пък и ти си войн на Аллаха — от какво се боиш? Идва нашето време, идва. Още някой и друг месец, а сетне премиерът на страната няма да се казва Цанев, а Абдулах ага...

Цанев кимна сдържано и все още страхливо. Трябваше да се пази тайната — тоя народ нямаше да приеме премиер да му бъде потурнак. Пък ако знаеха и какъв мюсюлманин е... Ако подозираха за двумесечното обучение в Ирак...

Цанев седна на софата.

— Тая история със заклания и пребитите на сватбата ме тревожи. Нямаше ли как по друг начин да вдигнат температурата... Направо му отрязал главата...

— Какво точно ти докладват?

— Началникът на полицията е наш. Сабриоглу. Според разследващите — само българи бяха назначени в комисията! — този Драгой е отишъл на сватбата, провокирал хората, ранил двама с права лопата. И тогава — в положение на самозащита — един от гостите го хласнал със стола. Трупът има аутопсия, кремиран е, всички знаят, че е с отрязана глава, но няма никакви следи...

— Населението как реагира?

— Осман ага, много българи живеят още там...

— В Татар Оглу Пазарджик...

— Да, извинявай, не съм свикнал още с това име... Много още живеят там. Вярно — напускат вече. Доста напуснали и още се готвели да заминават. Цените на имотите са паднали...

— Разбрах, че си си купил няколко апартамента...

Цанев замига, но се сети, че щом вече се знае — по-добре да признава.

— Е, да... Бизнес...

Осман махна пак:

— Разбирам, не е проблем. Само отбелязвам...

— Сега по искане на гражданите, министерският съвет взема решение да се създадат доброволни организации за охрана на обществения ред. Граждански милиции...

— Това е добре... Но — кого ще запишат там?

— Осман ага, в целия регион наши хора са поели инициативата, те приемат доброволците, те ги структурират в отряди, те обучават младите... И да поиска някой... не наш... Няма да стане!

Нестан се усмихна. После натисна копчето на звънеца.

Вратата се отвори и в стаята влезе нисък, червенобрад човек, в типично арабско облекло.

— Абдулах ага, запознай се с шейх Азис. Той е изпратен от самия емир. Ще остане тук, докато тая земя премине под всемогъщата ръка на Аллаха, да се слави вечно името му...

Цанев рухна като подкосен. Наистина — не беше сгрешил в избора. Тези бяха силни... Как само успяха да отрежат мераците на Борко за президентството, как подкрепиха своя Расим и го направиха втори път президент... Кукла, но на високо поставена... А самият

Борко... Лека му пръст! Оставиха само сръбската група да стигне на удобно разстояние от него... И проблемът беше решен...

Шейхът седна до Нестан...

— Абдулах — каза той и липсата на „ага“ го сряза — ти си свършил добра работа. Но има още много... Нося специални нареждания за теб и за Осман ага...

Двамата преклониха глави.

— Нашите хора завършиха успешно нещата в Турция. Остава само възстановяването на Османската империя. Но — не със столица Анкара. А Истанбул. Знак, че пътят ни продължава — на север и запад. До няколко дни няма да има Гърция и Македония. Всичко е предвидено, джихадистите са готови. Бошняците в същия момент удрят сърбите, вие ги подкрепяте от тук. И тръгваме към Будапеща и Виена...

— А НАТО? — плахо попита Цанев.

— Какво е това НАТО? — изсмя се шейхът — Те имат оръжие, ние имаме хора. Милиони мюсюлмани чакат часа си. Тяхната задача е да тръгнат от Германия на юг, от Италия на север. До година този континент трябва да стане — както беше казала една тяхна журналистка — Еврабия. Ислямски Ереб...

Цанев слушаше със затаен дъх. Нестан запита:

— А с тукашните хора какво да правим?

— Хора? — учуди се искрено шейхът — Какви хора? Знаете — мюсюлманите не закачаме, останалите... Така че — най-напред им предлагайте правия път към Аллаха... Които не искат... Пращайте ги при техния Бог...

8.

Емир Саид гледаше с интерес през прозореца на лимузината. От година не беше идвал в Балабан Шехир, както се наричаше столицата на някогашната българска територия...

Сега вече градът приличаше на истински ислямски град — строяха се сгради в източен стил, виждаха се готови джамии (а още повече вече възвисяваха стени), по улицата се виждаше нормалното за мюсюлманите население — мъже с чалми, кепета, леки фесове, жени в чадри или фереджета...

Нейде в пространството между тротоара и платното, свели глави, заболи поглед в земята, приведени във вечен поклон, се движеха оставените да живеят гяури... Все пак, нямаше как правоверните сами да вършат всичко — нека има достатъчно роби...

Е, Саид за тая година успя да заведе при райските порти хиляди, десетки хиляди ново обърнати в правата вяра.

Не караше наред — помнеше, че има голям избор, че трябва да мисли кого приема в редиците на воините на Аллаха, че трябва новите правоверни да дават пример на гяурите и привличат още и още...

Някои селища подминаваха — сметнаха, че там ще живеят роби, бащи на роби, деди на роби... Други обкръжаваха, събираха населението, предлагаха им да изрекат сакралните думи и приемат истинската вяра...

Често се налагаше да убиват. Едно, че някои се опитваха да се нахвърлят срещу имамите и ходжите, второ — трябваше да се стреснат избраните...

Така в едно близко село емир Саид хареса достолепен старец, застанал в първата редица. Разпита — казаха му, че е пенсионер. Този щеше да бъде добър пример — личеше си, че хората го уважават...

Доведоха го при Саид.

— Старче, — рече емирът — ти си живял, видял, умен си... Приеми правата вяра, покажи на съселяните си как постъпва разумният човек...

Онзи не каза нищо...

Саид взе да се дразни.

— Какво? Страх ли те е? Нима си толкова фанатичен християнин?

Старецът се усмихна.

— Не вярвам в никой Бог... И не виждам защо трябва да повярвам във вашия... Дедите ми са били християни — искам да умра, без да нарушавам заветите им...

Емир Саид кимна на двамата палачи, които стояха винаги до джипа му.

— Разпънете го на вратата на черквата...

Старецът само изхърка, когато забиха първия гвоздей... После увисна на ръцете си и се засмя с кървав смях...

— Какво? — поинтересува се Саид... — Имам един приятел, който винаги е твърдял, че е скептичен реалист... Не знаех какво е това, докато не ме разпънахте... Е, оказа се, че той пак е прав... Реално — боли ме, много ме боли... А скепсисът ми е по отношение на вас. Смятате, че ще успеете със сила? Със сила дърва се цепят, вярно. Но със сила люлка не се прави... Няма да оцелее вашата империя, няма...

Саид не издържа, измъкна любимия си ятаган и хласна стареца по главата. Оня само се смъкна, висейки на ръцете си...

После се оказа, че от това село е излязла страшната чета, която беше блокирала Искърския проход. Пращаха няколко пъти наказателни групи срещу ѝ — българите умело избягваха капаните, а дори два пъти сами устроиша клопка на джихадистите и не остави нито един жив от потерите...

Дори опитните пилоти, обучени в Саудитска Арабия не успяваха да попаднат по дирите им...

Добре, че бяха малко подобни групи на съпротивата. Между Сакар и Странджа водеха чета Голям Пенчо и внукът му Малък Пенчо, в Източния Балкан вилнееше непознат за мюсюлманите отмъстител, наричащ се само Аман, в Родопите имаше няколко малки чети, а в Рила и Пирин трудно мюсюлманин замръкваше. Дори живеещите там потомци на някогашните потурнаци се страхуваха и бързаха да се изселят в голям град...

Емир Саид се загледа в няколкото сгради, които представляваха центъра на града. Голямото медресе, хамамът, разните сарайи... Не

можеше без чиновници... макар да мразеше тия драскулници, макар да беше готов да закрие интернета, телевизията, радиото, няколкото вестника — Саид разбираше, че трябва пропаганда, че е нужно да се въздейства на хората. И на правоверните, и на гяурите...

Да, беше забранено истински мюсюлманин да притежава свой компютър. Камо ли да търси каквото и да е в интернет. А за гяурите да не говорим. Притежаването на безжични телефони, на компютър, на каквото и да е модерно средство за връзка, се наказваше с най-жестока смърт. Десетината железни кола в центъра на Балабан Шехир не оставаха празни нито ден...

9.

Лимузината зави надясно и скоро спря до Конака...

Там се настани той след превземането на града. Изхвърлиха всички платна и скулптури. По законите на Шериата никой нямаше право да изобразява човек — ни с боя, ни с камък...

Затова и най-напред ликвидираха местата, където гяурите държаха подобни. После изпратиха джихадисти по домовете. Унищожаваша наред...

Някъде не успяха...

От голямата сграда, където гяурите са имали исторически музеи, бяха изнесени доста неща. Така и не откриха къде са прибрани. Опитните палачи се погрижиха заловените служители да си кажат всичко, което знаят...

Но явно и те не знаеха къде са златните съкровища...

Е, все пак, доста неща бяха прибрани и украсяваха Конака. Емир Саид с удоволствие пиеше шербет от сребърни чаши с надпис от някакъв цар. И с тънка наслада бавно точеше в гърлото ичкията, сипана в украсена със скъпоценни камъни, каничка...

Разбира се, малцина виждаха каничката, и знаеха за обичая му да пийва ракийка и вино. Все пак, трябваше да го почитат като истински мюсюлманин, нали...

Колата спря зад високата ограда. Емирът слезе бавно, подпрял лявата ръка на прочутия си ятаган. Беше в ежедневното си военно облекло — стегнат, спретнат, заплашително опасен. Голямата чалма с извезания със злато цитат от Корана се виждаше отдалеч и срещнатите правеха почиттелно темане... Не само към главата на Балканския емират, а и към прочутия воин, чието име се носеше из цял Ереб...

Когато излезе от банята, секретарят му докладва.

Строежът на пътя през Балкана вървеше по график. Взривеният паметник на върха е разчистен, разчистено е и цялото село отдолу. Заедно с дразнещия храм с позлатени кубета.

Камъните от големия паметник във Филибе са вече извозени към прохода и в момента се обработват във вид на настилка за магистралата. Идвал някакъв папаз, за да помоли да не закачат манастира му...

Саид погледна строго, но секретарят продължи — папазът е ликвидиран, виси на един от коловете в центъра.

Така — да го видят гяурите, дето разчистват района на бившата синагога за бъдещата най-голяма джамия на Балканите...

Управителят на Епир моли за батальон сеймени, защото на арнаутите е трудно с гяурите от района. Башибозуците трудно удържат на постоянните нападения, а напоследък хайдутите обстрелват големите арнаутски градове като Охрид, Скопие... Та стигат чак до Селаник в Тесалия...

Иначе Аллах е милостив и настъплението на войните на исляма продължава неспирно. В Рома вече са издигнати големи джамии — бившата църква на папата е преобразена първа. Джихадистите са пресекли Алпите и в момента подготвят голямо настъпление през земите на немците. Там трябва да се срещнат с идващите от запад маври и негри, които до две седмици ще са прегазили земите на франките...

Имаше писмо от емира на Гранада. По електронната поща, която беше абсолютно забранена за редовите правоверни — като творение на Иблис... Обаче, за вождовете беше много полезна...

Проклетите уруси бяха унищожили армията на Шахин бей в степите на Дон. И самият вожд беше убит. Но на североизток беше тръгнала нова армия. За която халифът нареждаше на Саид да изпрати 10 000 войни...

Саид се намръщи...

Да, битката на изток беше много важна, но и тук имаше много работа. Едно, че тия уж покорни рай постоянно се вдигаха на бунтове. Второ — че приелите исляма често изчакваха успокояването на властите и бягаха далеч от селищата, а най-вече хващаха планините. Трето — много труд трябваше да се положи за възвръщането на тая земя в лоното на халифата...

Не беше само градежът на джамии — по-важното беше градежът в душите на покорените. Трябваше да се насажда страх. И убеждение, че срещу силата на Аллах няма достойна сила...

Саид предпочиташе да е някъде в предните редици на ислямските воители. Там врагът е отпред, виждаш го, сражаваш се...

А тук...

Уж в милионния някога град бяха останали наполовина жителите му, уж мнозина веднага приеха исляма и започнаха да служат на новите господари, както преди на другите, уж...

Но все се намираше някой, който пренебрегваше мъките и смъртта... И тръгваше срещу новия ред...

10.

Войната кипеше по целия свят...

Знамето с полумесеца се вееше от какви ли не ветрове...

Допреди настъплението на исляма, правоверните се бояха от еврейската държава и американците.

Евреите бяха лесно и бързо премахнати. В точния смисъл на думата...

Операцията беше премерена, смела, бърза и много секретна...

Три ядрени бомби, в три камиона, преминаха през израелската граница.

Учените бяха направили малки, компактни, чисти бомби. Които майсторски бяха скрити в телата на хладилници. И превозени като пратка с битова техника, пристигнала в Израел от Европа...

Едната кола попадна на придирчиви граничари. Евреите се усъмниха нещо — макар колата да беше управлявана от млад, благоприличен, със светла риза и вратовръзка младеж, говорещ перфектно английски...

Спътникът му — също облечен модерно, много далеч от класическия вид на джихадист, усмихнат, макар и малко уморен, беше предал на пункта всички необходими документи...

И, все пак, израелците се усъмниха.

— Слезте и елате в сградата — покани пътуващите младият сержант...

Джихадистите знаеха — в никакъв случай обиск не трябва да има. Да, бомбата беше скрита майсторски, но...

И тогава единият натисна бутончето на джиесема си...

Взривът, заложен в няколко фризери, телевизори, печки помете всичко в радиус от километър, изгори живите същества на километър и половина, а после избухна и ядреният заряд...

Вестта стигна до Йерусалим почти веднага. Евреите не се объркаха — очакваха нещо подобно, действаха по предварителен план...

В който имаше предвиждане за втори ядрен удар... Но не и за още два. При това в самия град...

А после от всички посоки нахлуха джихадистите...

Клането продължи повече от седмица...

Докато ООН се чудеше как да действа при толкова наглото и античовешко нападение, докато американците обсъждаха какви сили да изпратят, джихадистите нанесоха втория си удар...

Балистичните ракети, под най-голям секрет скрити в Мавритания и Мароко, поеха на дълъг път през океана...

А двете подводници, купени отдавна уж за скрап, но модернизирани с ракети с ядрени заряди, бяха вече заели позиции на запад от Исландия...

Достатъчни бяха три попадения — две във Вашингтон и едно в Ню Йорк... И американците се заеха с грижите за отбраната си...

А Европа забравиха...

С надеждата, че и този път войната ще е на Стария континент... Пък с новия халиф все някак ще се разберат...

И без това отдавна поддържаха тайни връзки с някои негови приближени, смятайки, че така задържат и изолират заплахата в планините на Афганистан, Ирак и Иран...

Сега линията на бойните действия бавно, но неспирно се насочваше от юг на север, в далечна Русия се водеха кървави сражения, в Западен Китай и Северна Индия джихадистите постепенно овладяваха все по-големи райони, островите на Югоизточна Азия бяха прочистени от гяури, от Северна Австралия по източното крайбрежие се придвижваха ислямските части, дори в Южна Америка бяха открити няколко фронта...

Фереджетто се спускаше над Земята...

ВЕРСИЯ

1.

Лампата беше откровено декоративна. Светлият конус се спускаше само до основата ѝ, а лицата на хората около масичката почти не се виждаха. Човекът в креслото до камината направо беше потънал в тъмнината и се забелязваше само по огънчето на пурата.

— Имам план — говореше висок, изпънат като струна, леко плешив човек — В момента днепровци очакват промени от новата власт. И са готови да приемат всичко, което им обещаем...

Пълният с уискито в ръка кимна:

— Пет милиарда официално сме изсипали там... Да не говоря колко наши специалисти изпратихме. Тия снайпери не са от Марс, нали? А и струват скъпо...

— Президентът каза... — високият не можа да довърши. Онзи в креслото го прекъсна безцеремонно.

— Негърчето няма думата! Информирайте го в общи линии, натам да следва линията — нищо повече не се иска...

— Но, сър — промълви покорно пълният — все пак...

— Няма „все пак“... Хюсеин си знае — ако не бях аз, и досега да блъска нейде в Кения. Помни той, помни кой му намери документи, кой му организира кариерата, кой му даде Нобел, кой и сега стои зад него. Така че — президентът да не се намесва...

— Добре, сър — високият беше наясно с реалностите — Управлението е подготвило план, който трябва да...

— Планът не ме интересува! Искам до края на годината в Днепровия да бушува война! Дали Петин ще тръгне на запад, дали Днепровия ще нахлуе на изток — трябва да има война...

Двамата мълчаха — не за пръв път слушаха човека с пурата и добре знаеха как трябва да реагират...

— Криза... Огромни загуби... Подкопаване на силите ни... Контриране на плановете ни... Три дни Петин обикаля из западното полукълбо! Три дни го славят... Накрая — създадоха международна

банка... И предвиждат да преминат от долара на друга валута. Засега помежду си, а после? Държавният дълг расте, икономиката закъсва...

Пое си въздух и продължи в тишината.

— Война! Трета световна или поне Втора студена война ни трябва... Пак в Европа, пак с наша късна намеса, пак за наша печалба... Нови колонии, нови пазари... И монопол!

Закашля се, после по-спокойно каза:

— В общо линии искам да зная какво предвиждате. В общи линии! А после очаквам конфликта. И предупреждавам — искам регионален, незатихващ, поглъщащ силите и средствата на Петин конфликт. Не ми говорете за ядрени бомбардировки, не ми говорете за война върху нашия континент...

— Ще има жертви... — каза нерешително високият.

— И откога това те плаши?

— В смисъл — ще се наложи да сменим някои наши фигури. С по-активни и по-дейни...

— А ето — точно това не ме интересува. Купувайте, премахвайте, прибирайте в затворите... Каквото щете... Искам резултат!

2.

В кабинета на високия всеки ден по два пъти минаваше специален служител с търсач на подслушватели. Тъкмо излезе, и пълният каза нервно:

— План имаш... Какъв?

Високият седна на ергономичното кресло и спокойно отговори:

— Имам... Един младеж от моите го подготви още през 1993 година. Но не се стигна до него. Не е лесен, обаче е силно въздействащ...

— И?

— Трябва ни високо емоционално събитие. Събитие, което ще разтърси света. Събитие, което ще настрои срещу Петин човешкото стадо...

— С това се заемам аз — каза пълният — Имаме ресурс, имаме изпълнители, имаме отлични сценаристи. Ще го сатанизираме — само гледай. Нали помниш как сложихме рога, копита и опашка на Саддам, на Кадафи, на Асад...

Високият кимна.

— Това ще е много нужно. Просто силна огнева подготовка. Така — три месеца... През това време мойто момче ще задейства операцията... Да речем — „Бермудски триъгълник“...

— „Бермудски“?

— Ще се наложи нещо да изчезне там и да се появи другаде... Мисля, че ще мине по ноти. А и младежът е опитен. Сегаш се как в Златица изигра сантименталната оперета със 7 000 убити мюсюлмани... Отде намери толкова трупове — и аз не зная. Даже беше закарал няколкостотин сръбски. Необрязани, но кой ти гледа в тая шумотевица... И от мръсната работа не се свени. Тогава премахнаха близо хиляда мюсюлмани — нали щеше да има международна експертиза, нужни бяха трупове със следи от огнестрелни рани. Събра ги... Седем хиляди мъжки трупа събра в селце, дето е имало пет хиляди жители общо... И после проведе

страхотна операция по общественото мнение. То сълзи, то сополи, то мъката на нещастните невинни близки...

— Помня — каза пълният — Макар, разбира се, да не навлизах в подробностите. Тогава бях в Косово — имахме някои проблеми с Хачи. Балкански тарикат. Опитваше се да си задели от продажбата на стоката повече пари, отколкото му се полагаха. Да не говоря как с оня касапски бизнес с органите щеше да ни постави в неудобно положение. Без малко да го махна, но в последния момент се усети. Пък и добър беше — млад, приличен на вид... Няма да кажеш, че е един обикновен наркотърговец и убиец...

— Даааа... — каза високият — Кой да задействаме от днепровците? Те там са като паяци в буркан — взеха един друг да хапят...

— Пархоменко отпада — предупредително заяви пълният — Алчна, самонадеяна... Тая жена май е решила, че всичко ѝ е позволено. И забравя ролята си...

— Колелейски?

— Прекалено чист евреин е...

Високият се засмя:

— Че кой не е? Хайценюх? Лаваков? Даже за боксьорчето се чуват някои неща...

— Да, това, че е евреин за някой не е проблем. Нека се знае кой стои зад него. Обаче, Пархоменко някак си... В момента в Държавния департамент подготвят интересни работи. Сред тях — една малка беседа с Пархоменко. Предупреждение да се изтегли от политиката...

— Трудно — пълният се отпусна назад и замижа — Освободихме я от затвора, а тя си въобрази, че народът я е освободил.

Високият кимна:

— Увелича се дамата, увеличи се... Босът каза — да заложим на Поросячий засега. Ще го направим президент, ще разиграем едни избори...

— А операцията? — предпазливо запита пълният.

— След изборите. Не успее ли Поросячий да усмири държавата, не привлече ли поне интереса на днепровци, не използва ли „Правият сектор“... Ще ударим с един куршум поне два заека...

3.

Ю гледаше през прозореца с интерес. Не беше пътувал никога до Австралия и ето — носи се към загадъчния южен континент. Не отиваше на разходка. Чичо му беше се свързал с китайския клан в Мелбърн. Оттам се зарадваха, че идват нови, подходящи за работата там хора. И сега Ю, брат му, двете сестри, братовчедите... Цялата група летеше на юг.

Боингът беше грамаден, а малайзийските стюардеси и стюарди — бързи, учтиви, винаги нейде наблизко...

Самолетът беше почти пълен. Имаше доста европейци, имаше индуси, пакистанци, дори няколко араби, увити с бурнуси.

Ю се любуваше на залязващото слънце, когато изведнъж се сепна — защо самолетът лети към него? Това означава — на запад? А Австралия е на юг?

Той махна на стюардесата и я запита на английски.

— Няма проблеми, господине — отговори тя — пилотите извършват полета по указания на кулата от Сваланитра. Понякога се налага да кацнем тук — профилактика, служебни задачи...

Ю не се успокои. Че защо трябва да кацат на остров, който има голямо летище, но то е част от американска военна база? Какви профилактики, какви задачи?

Продължи да следи неотклонно полета. Ето — появи се дългият като крокодил остров. В средата му се виждаше неголямо езеро, покрай него блестеше пистата, а зад езерото добре се различаваха бараките на военните. Някои бяха дори двуетажни...

Самолетът започна снишаване, а от репродукторите се чу:

— Уважаеми пътници на полет ZT 11 на самолет RH209 D от малайзийските авиолинии! В момента извършваме кацане на остров Сваланитра, което е предвидено в плана на полета. След почивка от един час продължаваме по маршрута към Мелбърн...

Ю се успокои... И какво толкова? Където всички — там и той...

Но някак си инстинктивно се прекръсти...

4.

— Привет, шефе!

— Джон...

— Всичко е наред. Имаме самолет, прибрах го на указаното място...

— Пътниците?

— По план...

— Сигурност?

— Шефе, Индийският океан е дълбок, акулите гладни...

— Разбирам... Бъди готов с необходимата стока — може всеки момент да я поръчаме...

— Стоката е в Германия. В специализираните складови помещения се събира и съхранява. Досега имаме над 100 модела...

— Малко... Някъде поне 250 са нужни...

— Ще има, шефе... Работим. Болници, социални домове, колонии за наркомани... Събираме...

— Чудесно! Продължавай... И докладвай на всеки три дни. Бъди нащрек — ще имаме само два дни, за да изпълним плана...

— Ясно, шефе! Че кога съм се провалял...

5.

Мъжът седеше до камината и мълчеше. Високият остана прав до вратата и зачака. След малко чу гласът:

— Сядай... И докладвай...

Отпусна се до масичката, наля си безалкохолно и започна:

— Имаме самолет, имаме над 250 трупа, които са готови за използване. Всички са с документи, подбрани са хора, които отдавна са заминали на работа в друга държава...

— Това са детайли — сухо го прекъсна човекът до камината — По-малко подробности...

— Със съветниците на президента всичко е договорено, те очакват. Държавният секретар е в курс... Колкото е необходимо...

— Мисля, че избързахте с включването на сина на вицепрезидента и племенника на държавния секретар в днепровските компании. Само привлякохте вниманието...

— Създаваме обстановка за нашите действия — възрази високият — И ни трябваха хора, които да привлекат вниманието към бизнеса, а да го отвлекат от подготовката...

— Добре, добре... Що за издънка стана в морския град? Какви бяха тия избити в някакъв театър, що за хора пуснахте там?

— Сър... Тези са неуправляеми... В тях избива някаква злоба, готови са да убиват — дори без смисъл и цел. Не биваше да ги допускаме в тоя град. Смятахме да привлекат вниманието, да стреснат несъгласните, да наложат наш ред... А то...

Човекът край камината кимна.

— Дръжте ги на каишка. Най-добре — изпратете повечето на изток, да се сражават там, да се проявят...

— Да, сър...

— Изборите са минали добре. Поросячий е верен, но ми се струва некадърен. Прекалено много плоски лъжи, прекалено много заплахи... Трябва ни по-спокоен човек, баща на нацията да изиграе...

— Сър, положението с Хайценюх е по-лошо. Истеричен, объркан... Типична марионетка... Пархоменко не става — убедихме се. А за Лаваков няма смисъл да говорим. Трябваше да проведе акцията със снайперистите, той така я направи, че и публиката, и журналистите, и руснаците разбраха как от хотела при него се стреля...

— Това също не ме интересува. Трябва ми нов човек...

— Колелейски?

— Глупости! Той е като трън на изток — има частна армия, държи под контрол региона, смята да разширява влиянието си... Удобен е за изчистване — пореден неуспял диктатор, премахнат от нашата доблестна армия...

— Сър, сред военните има някои, които са готови да работят за нас...

— Още не работят?

— Не, не, сър, не в този смисъл... Готови са да свалят Поросячий и да създадат хунта...

— Рано е... А може и без тях да минем... Какво става с общественото мнение?

— Работят, сър. Постоянни предавания, нова лексика, обвинителен уклон, ретроспекции, малко... малко манипулация...

— Малко?

— Все още е малко, сър. Но не оставяме хората на Петин да получат думата в световните медии. Знаят си работата нашите момчета...

— Добре... Докладвай за операцията...

6.

А операцията беше изпипана брилянтно.

Основата трябваше да стане отвлеченият малайзийски самолет. Разбира се, пътниците и екипажът му отдавна бяха нейде по хранителната верига в Индийския океан. Но машината беше добре скрита във военна база, някъде в Южна Германия. Обработката беше майсторска — една четка боя и номерът стана RH 209 O. Самолетът, който трябваше да излети след седмица от Холандия към Малайзия.

Екипажът му беше вербуван — големите пари купуваха всичко и всички. Разбира се, пилотите трябваше да се сетят, че подобни свидетели не са нужни и няма да има как да харчат парите си. Но...

В базата ги чакаха събираните по цяла Европа трупове — с документи, със самоличности, с близки и приятели. Хора, които бяха починали внезапно, а тъгуващи „роднини“ бяха прибрали труповете...

Никой нямаше да ги потърси през тези две-три седмици — в модерния свят човек заминаваше някъде по работа, в командировка, на почивка и не се сецаше да пише писма или да звъни...

Повече от половината бяха азиатци, наскоро преселили се на Стария континент. Още по-удобни „кукли“...

Като фон щяха да се появят искрено скърбящи родственици. Бяха подготвили мъж и жена с малко дете — щастливи оцелели, защото нямало места за този полет.

Взривът трябваше да избухне някъде към Източна Днепровия, накъдето щяха да насочат самолета добре платени авиодиспечери. Оказа се, че не е трудно да се смени постоянния маршрут, минаващ на юг, в безопасна зона, с нужния на север, над бойното поле...

Екипажът имаше честната дума, че ще се спаси с парашути... Като се изключи малката доза неуловимо от лабораториите вещество, което щеше да ги отнесе в неведомото — без да усетят дори...

А после — обвинения към бунтуващите се срещу режима, обвинения към Петин, обвинения в обратна посока, повикване на НАТО...

И — резултатът е налице...

Че кой днес се сеца за Гаврило Принцип или Глайвице?

7.

„Пътниците“ минаха през контролния пункт. Отговаряха на паспортите, в тях имаше техни снимки, имената в списъка бяха подбраните... Всичко според плана...

Тук Джон допусна само една грешка. Не бяха осигурили американец. Кое то след произшествието им донесе малко грижи — наложи се бързо да „пресътворят“ един от пътниците и го направят с двойно гражданство. На шефовете бяха нужни американски граждани. Иначе трудно се аргументираха претенциите за участие в комисиите по разследването, не беше лесно и да се разпали гняв в публиката...

Самолетът излетя и скоро кацна в базата. Там „пътниците“ получиха истинските си документи и се пръснаха по цялото земно кълбо. Кой където служеше на родината си...

В самолета бяха натоварени трупове. Зловещият товар не стресна пилотите и те излетяха спокойно — като че всеки ден управляваха катафалка...

А нейде в задната част на самолета, сред много багаж, спокойно лежеше малка пътна чанта... Която трябваше да избухне нейде близо до източната граница на Днепровия...

8.

Положението беше лошо, много лошо...

Капитанът погледна полупразната чаша и посегна към горилката. Мразеше половинчати работи...

Наоколо беше спокойно. Само някъде от изток се чуваха изстрели. Бунтовниците постепенно изчистваха района от трите обкръжени бригади. Уж бяха все избрани бойци от „Правия сектор“, а за няколко дни бяха просто смлени...

Е, по-лесно е да се стреля по площ или с прицел по училища, болници, жилищни райони... Обаче, в един момент идват мъжете...

А тия тук бяха озверели. Не само стреляха, но и раняваха и убиваха. Вчера нападаха колона от три „БУК“-а, убиха двама, раниха седем от екипажите... Добре, че специалистите — насочвачи на огъня, пътуваха в щабния автобус, та останаха незасегнати...

Звънна телефонът му.

— Ало?

— Капитане, знаеш кой се обажда...

Капитанът се изпъна. Позна гласа. И беше готов да направи всичко за владетеля му. Само той можеше да спаси и направи Днепровия велика... А тоя Поросячий...

— Знаеш ли, че към теб приближава самолетът на Петин? Връща се от Южна Америка...

Капитанът мрачно погледна към тавана на автобуса. Петин...

— Разбирам...

— Тогава действай, капитане... И — без следи...

Лесно му е да го каже. Лаик.

Но — трябваше.

Капитанът вдигна Сушката. Е, не е изстребител, но ще свърши работата...

Две ракети — за всеки случай...

Пръснаха се близо до самолета. А той започна да планира — на изток, на изток...

Когато слезе на приемлива височина, капитанът насочи бинокъла. Видя големите ивици... Май знамето на Петин — синьо, червено...

А после самолетът се отдалечи и малко по-късно голям черен облак отбеляза къде е паднал...

9.

— Така, значи...

Мъжът до камината се замисли...

— Глупави днепровци! Месят се там, където не им е работа... Ха сега върви доказвай...

— Сър, — осмели се да се обади пълният — ние вече атакуваме по всички линии. Създаваме впечатление, че е доказано участието на Петин в свалянето, изискваме наши експерти да анализират записите в черната кутия, настояваме бунтовниците да си признаят...

— Глупости — каза човекът до камината — глупости... За света е ясно — подгответе речта на негърчето. Нека десетки пъти повтори Петин и хората му, но без конкретни обвинения. Нека нашите в Днепровия поискат намеса на НАТО. Нека изпратят още кораби в южното им море...

Замисли се...

— Искам да се подготвят доказателства! Но не разни епруветки и макети. Искам свидетели, искам материални следи, искам снимки от космоса...

Високият само кимаше...

— Наблегнете на емоциите... Роднините! Плач по децата... Защо само три е имало вътре? Можеше още да намерите — 70, 80... Но сега акцентирайте върху загиналите майки, самотните им деца, разбитите семейства...

Пълният усилено запаметяваше...

— И — подгответе нова операция. Явно този самолет не можа да се върне от Бермудския триъгълник, както искахме...

— Да, сър...

— Предложения?

— Сър, те имат доста атомни централи. Една от тях беше избухнала преди тридесетина години... А ако...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.